

готовите езически повѣрїя, съединилъ е отдѣлните митически предания въ едно общо цѣло и пустилъ ги е между народътъ като законна форма. Ако отъ друга страна на Еремїя сж са приписвале лжжовните легенди за Христа, и др. т., то и въ това отношение той само е можѣлъ да пусти първи въ ходъ известното сказание, което още не било дошло до народната масса; а самъ той е земалъ материялъ изъ готовиятъ чужди источникъ. Едно древнѣо бжлгарско свидѣтелство именно разказва за приятието на тие легенди като на латинство¹⁷⁾. Еремїя лесно е можѣлъ да заимствува изъ латински источникъ, защото латинците, т. е. римскиятъ католицизмъ, е билъ силенъ въ славянските земи въ онова време, когато папите още не окончателно сж разграничале надъ тѣхъ своята власть съ византийските патриархи и когато страната е преминавала ту въ едни, ту въ други ржце.

И така, дѣятелността на Еремїя са оказва чисто народна: той е билъ събирателъ на народните суевѣрїя; а на чуждата, донесена ересь, и на чуждите легенди той е съобщилъ народенъ характеръ и направилъ отъ тѣхъ народни предания. Демократизмътъ на сектата са е отражалъ не само въ нейните религиозни черти и общественни тенденции, но и въ нейните поетически виражения.

Индексътъ ни съобщава още една подробностъ за Еремїя, която твжрде чисто допжлява него-

¹⁷⁾ Въ посланието на Атанасїя, монахътъ ерусалимски, дѣто той укорява своятъ приятелъ за неговото довѣрие камъ богомилската ересь, са говори: „и се слышахомъ, твориши Христа поставлена попомъ, плугомъ и дѣмїя волома оравша, — послушьствуеши Латїявѣ“ в т. н. „Кормчая“ отъ 15—16-ята вѣкъ, Рум. № 231, д. 210.